

Vaba tahtega Maimu

lk 4-5

Kiri koju

Seekord jagab oma muljeid vahetusõpilane Mari Hamburgist
lk 2

Koolivorm

Mida positiivset tooks kaasa htne koolivorm? Loe ja saad teada
lk 12

Kontsertreis

Saksamaale

Huvitavad muljed asjaosalistelt koolikaaslastelt
lk 7

Müstika!

Kuhu kaob meie Mati ikka ja jälle?
lk 5

Taas retsiti rebaseid

Joovastav rõõm, higi, veri ja pisarad. Elu oma kõige suuremas eheduses - taas retsiti rebaseid
lk 8

Hei positiivne ja aktiivne noor!

Meie kooli ajalehe Lennuk uus number on maandunud kooli psühheedeelilisele hoo-võturajale. Teie ees avanevad betoonmasina pommiluugid kui Eedeni aia kuldsed väravad ning välja vihi-sevad tööhoos repborgid, et teile fan-faaride saatel öelda: „**ÄRGE MINGE AAFRIKASSE ORJAKS!**“ Põhjuseid on mitmeid. Esiteks - Aafrika on tuntud läbi ajaloo orjakaubanduse pooldest. Keegi meist ei taha langeda salakavalate Musta Mandri ohtude küssi.

Lisaks ei tohi me olla nii naivsed, et igast interneti- või ajalehekuultusest kinni haaraksime. Katsume ikka kahe jalaga maa peale jääda.

Ja lõpetuseks, enne tase lõpetada, kui laia maailma teisi aitama minna. Aita kõigepealt iseennast!

Toimetus,
lennuk@21k.ee
P.S. Häid jõule!

Tähelepanu, arvuti- ja disainihuviline noor aktivist! LENNUK otsib uut kujundajat!

Lennuki panid kokku:

Grete Sõorumaa, Merili Johanson, Madis Lige-ma, Teele Tammeorg, Mari Krusten, Henrik Nurste, Siim Vahtrus, Rasmus Toompere. Lehe kujundas ilusaks Liisa Kivimäe

Fotod : Jana Suurthal, Siim Sildmäe, kooli arhiiv ja erakogud

Milleks on vaja koolivormi?

Mari Krusten

Suurima heameelega näeksin ma Tallinna 21. Kooli (mis ikkagi on, ärgem unustagem, maailma suurim eesti keelt kõnelev kool) õpilasi taktis marssimas mööda steriilseid koridore, nägudel külmad ja kalkuleerivad ilmed ning seljas kurguni kinni nõõbitud tumesinised militaristlikud koolivormid.

Räägitakse ju kooli ühtsusest – mis on veel parem viis õpilasi ühendada, kui nad ühtemoodi riidesse panna ning lasta mööda koridore marsida?

Kui aga asja lõbusama külje juurest tõsisemate ja teaduslikemate argumentide juurde liikuda, siis peaks igaühele – ka kõige vihase-male vormi vastu võitlejale – arusaadav olema, et kui kõik samasugused välja näevad, siis jääb ära ahistamine ja narmine kellegi rahalise seisukorra tõttu.

Eriti käib see algklasside kohta, sest nagu me teame on lapsed kõige õelamad olevused üldse. Paraku aga ei kao ära ahistamine iseloomu ja isikuomaduste baasil. See aga peaks olema piisav tõestus klassikalisele vormivihkajate argumentidele, et vorm kammitseb ja hävitab isikupära. Niikaua, kui selle üle nalja saab heita, pole see kusagile ka-

dunud ega ära hävitatud.

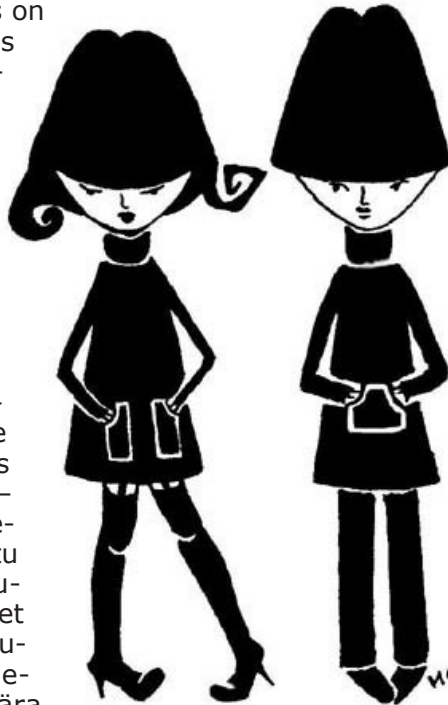
Üleüldse on jutt sellest, et koolivormiga kaob õpilaste isikupära, täiesti põhjendamatu. Kui vormivihkaja seisab alasti peegli ees, kas siis on tema isikupära ka kuidagi pärsitud? Sest nähtavasti suudab vormivihkaja oma „isikupära“ vältendada ainult „teistmoodi“ riiete läbi. Isikupära ju teadupärast

gi režiim. Sel juhul on korra ning distsipliini-ga kergem harjuda. Kiputakse arvama, et koolivorm sisaldab endas mingit loosungit, mingit *statement*-i, mis on otseselt demokraatia ja inimõiguste vastane. Koolivorm (rõhk koolil) on tegelikult neutraalne, selles ei ole midagi poliitilist, demokraatiat ei õõnestavat ning ainus sõnum, mida see endas sisaldab on kõigest see, millises koolis kandja õpib.

Lisaks kaasneb koolivormiga kaks äärmiselt praktilist plussi. Esiteks see, et turvameestel ja personalil on lihtne õpilaste seast eristada võõraid (näiteks kommissionid), kui selline olukord ette tuleb, ja teiseks see, et h o m m i k u n e mure, mida selga panna, on lahendatud.

Tuleb välja, et koolivorm on ju suisa jumala kingitus – praktiline, laste psüühikale kasulik, ühendab õpilasi ja mis kõige olulisem – silmale ilus vaadata. Iseasi, kas on viisakas hakata õpilasi eristama ja lahterdama selle põhjal, kus koolis õpitakse.

Ning lõppude lõpuks ei usu ma, et on olemas inimene, kes kasvõi väikseimat põnevusvärinat ei tunne, kui asi puudutab vormides marssivat inimmassi. Vormi hindamiseks ei pea tingimata teatavate poliitiliste vaadete-ga olema.

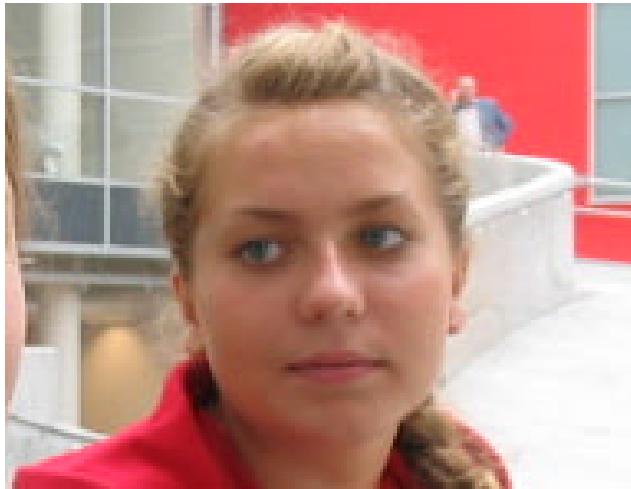
Raport otse remondirindelt

Eelmises numbris rääkis Raul, kuidas kulgeb elu Šveitsis Hottingeni linnas. Täna Lennukis jagab oma kogemusi Mari Agur, kes rassistab hetkel ajusid Saksamaal.

Mari Agur, Hamburg

Kuidas teil kõigil seal läinud on? Minul läheb kenasti! Meil on siin praegu vaheaja viimane nädal, esmaspäeval jälle kooli.

Tavaliselt olen vaheajal eelkõige mitte millegagi tegelenud, seekord remontisime oma korterit. Kui te mind praegu näeksite – jumal hoidku selle eest! –, siis mul on juustes, näos, riietel, küünthe all ja küünthe peal valget värvi. Umbes selline mulje, nagu 3 aastane oleks prantsuse manikööri üritanud teha. Ma värvisin kõik toad üle valge värviga, muud polnud, aga näeb kõvasti parem välja kui enne. Esmaspäeval käis isa

Mari Agur kirjutab meile Saksamaalt

siin mul üheks päevaks külas – ülitore oli! Tõi mulle talveriided, kummikud ja eesti asju – kohukesi, ahjuõunajogurtit, oma aia õunu, raamatuid ja KROONIKA. Jumal tänatud, ma sain ennast eesti kõmuga kurssi viia ja Anu Saagimit näha ja...elu on ilus!

Enne vaheaega oli meil ametiorientatsioon. Minul algas see ühe popi noortetüki teatrikülastusega. Kõik oli hästi pop ja särk-värk, aga

sisust ma eriti aru ei saanud... Mina ei saa muidugi kritiseerida, kuna osaliselt võis selle põhjuseks olla minu saksakeeleoskus (või siis selle puudumine). Järgmisena käisin ühes ajakirjandusalases loengus ja järgmisel päeval hotellis. Ma jäin hotellis kogemata magama. Seda märgati ja hotelli meediajuht ütles vist midagi sapist, aga ma ei kuulnud eriti ja ei saanud väga aru ka, nii et noogutasin ja

naeratasin lihtsalt vastu. Aga silmad tahtsid hiljem jälle vägisi kinni vajuda. See pole vist ikka minu ala. Viimane oli graafika ja disaini stuudio. Kõige rohkem meeldis teatris. Nädalavahetused mööduvad mul ikka tädisid külastades. Mul on 2 tädi, ühe juures käin alati laupäeviti ja teise juures pühapäeviti. Frau Dietz on 84 ja Frau Gleu on 93. Nädalavahetustel vara ülestõusmine ja rattaga kohale vuramine vajab ikka parajalt iseloomu, aga esimene oma palk oli ka hea. Ja tädid on toredad, nii et pole hullu.

Ma mõtlesin, et mulle tuleks kasuks saksa keelseid raamatuid lugeda ja ma palusin ühel klassiõel omale tuua, nii et nüüd ma siis loen siin saksa keelset "Dumbot" ja muud selletaolist kirjandusklassikat. Ma praegu ei oskagi rohkem kirjutada. Mõlgute mul ikka meelele, teadke seda.

Mati traagiline kadumine

Madis Ligema

Olen juba teist nädalat kooli hilinenud. Seda sellepärast, et hommi-kuti kooli tulles avastan ukse eest 1,6x2,2m tehisveehoidla. Nagu Paunkülas. Matt puudub, on täiesti olematu.

Tegin taustauuringu majandusjuhataja kabinetis. Sirvides paberites märkas Mariann Arengut. Ta seletas õnneks kõik. Uksematt

varastati teistkordselt laupäeval 6.novembril kella 18.40 paiku. Viimati olevat kadun-kest nähtud valvamas ustavalt Tallinna 21. kooli portaali. Ent miks rööviti see suurepära-ne, ilus, armas, kenake söber?

Mariann teab vastust. Seal on väärismetalle nagu alumiinium, raud ja tina. Omaltpoolt järeldan, et põhjuseks võib olla kumm, mis peitus viimase ribide

vahel.

„Kumm, see maksab mustal turul rohkelt, ega seda nii ilma rahata ei saa,“ teab õpilane Jim. Seetõttu ei saa me vana mati uut kamraadi näha hommikul rõõmsalt õitsemas. „Matt 2 - Kättemaks“ usutakse tulevat välja üsna pea. Aeg seisab vaid läbirääkimiste taga.

22. novembril paigaldatigi uus matt. Tegetmist on ajutisega, se-

niks kuni uus ja parem muretsetakse. Uustul-nuk ei maksa pooltki niipalju kui originaal, teab paigaldaja-meistrimees nentida. Tehes väikesed rehkendused, saame tulemusseks; kooli on röövitud juba teist korda 8800.- eest.

Karja-Ahtmel on üks huvitav vanasõna varastamise kohta: „Kes teisele vara varastab, see ise sülitab kolm korda üle õla kaevu.“

Vabatahtlikult vabatahtlikuks

Grete Sõorumaa

Selle õppeaasta jooksul on meie kooli gümnaasiumist lahkunud kokku neli õpilast erinevatel põhjustel, osad neist jätkasid õpinguid mõnes teises koolis, mõned mitte, kuid kuhu ja miks läheb üks noor peale keskkooli pooleli jätmist?

„Keskkool on vabatahtlik“ – seda lauset on ilmselt kõik gümnaasiumi õpilased kuulnud rohkem kui korra. Ma mäletan, et just üheksandas, enne sisseastumiskatseid ei möödunud päevagi, kui mõni õpetaja poleks tulnud selle hiilgava lausega lagedale. Enamus on meist omal soovil keskkooli tulnud. Ka Maimu tuli vabatahtlikult ja lahkus sama vabatahtlikult Aafrikasse vabatahtlikuks. Maimu Annus on nüüdseks endine 11 c õpilane.

Kõik sai alguse ühel päeval, mil Maimu istus internetis ja luges töökuulutusi.

„Ma ei tea miks ma neid lugesin, lihtsalt lambist,“ jutustab ta rahulikult toonil. Niisama lambist jäi talle silma kuulutus minna vabatahtlikuks Aafrikasse. Hakkaja inime, nagu ta on, uuris ta kohe, milles projekt seisneb. Tutvunud põhjalikult tingimustega, leidis Maimu, et see on just see, mida ta vajab.

„Tahan ära üksluisest koolielust, Eesti jubedast kliimast, vajan

Maimu Annus – vaba kui lind

vaheldust,“ põhjendab Maimu. „Tahaks Namiibiasse saada, sest seal kõige väiksem malaria oht.“

4. ja 5. detsembril käis Maimu Soomes saamas täpsemat infot. Lisaks kirjutas ta alla

kõikidele vajalikele paberitele ning tänaseks pole kahtlust, et Maimu sõidab Aafrikasse. Kordaaajamist vajab veel viisa ja mõned ter-visepaberid.

3.jaanuaril sõidab ta Inglismaale. Seal toi-

mub kuuekuune koolitus „Traveling Folk High School’is“, kus valmistatakse teda ette eelseisvaks tööks. Lisaks teenitakse lihttöödega (a’ la flaierite jagamine) endale tasuku- ja lennupiletite

raha Aafrikasse, sest otse Inglismaalt ta sinna suundubki. Täpsema sihtkoha ja riigi saab ta ise valida.

"Tahaks Namiibiassa saada, sest no seal on super ilus loodus ja ka kõige väiksem malaaria oht," räägib Maimu. Malaaria ongi peamine oht kogu Aafrikasse minemise juures, sest näiteks orjaks müümisest või inimröövidest, mis on samuti salapärase Musta Mandri ohudeks, ei oska ta midagi arvata.

"Ma ei lähe tundmatus kohas vette hüppama, mul jäi siuke mulje, et kõik on seal ära organiseeritud," mõtleb Maimu. Aafrikas saab tema ameti nimetus olema *development instructor*. See tähendab, et näiteks võib ta hakata arvuti-või keeleõpetajaks vanemale vanuseastmele või lastekodus tööliseks või hoopiski hakkab ta tegelema AIDS'i ennetustööga.

Aafrikas on ta vabatahtlikuna 6 kuud. Ja peale seda suundub ta ühiskõik, mis riiki (taaskord omal valikul) "future cam'i", kus hakkab Maimu tulevase vabatahtlikke väljaõpetama.

See kestab kaks kuud. Ja siis ongi kogu lugu läbi. Kogu ürituse ainukesed kulud ongi sõit Soome ja lennupiletid Inglismaale. Enne minekut tahab Maimu endale veel *laptopi* muretseda, et sõpradega suhelda.

Ema vastu, isa poolt Maimu oma emaga enam koos ei ela ja ega ema Aafrika loost nii väga palju teagi. Maimu jutu järgi on ema kategooriliselt asja

vastu. Oma seisukohata ei olnud Maimu ema aga nõus lehele avaldama.

Isa seevastu on tütre ettevõtmisest väga vaimustatud.

"Ma olen igati toetaval seisukohal ja püüan teda igati aidata selles projektis," räägib Maimu isa Priit Annus.

Maimu isa mõtles ka ise selles ürituses osaleda, kuid siinsed ko-

ma olen mingi väljaõppe omandanud," teab Maimu rääkida.

Ta ei pea seda õigeks, et haridustee nõnda pooleli jääb.

"Ma lihtsalt ei suutnud," tunnistab ta ausalt. "See kooli meeleolu, see tähendab, et koolis polegi meeleolu, juba 45 minutit klassis istumist paneb mind end tundma nagu elav zombi." Maimu lisab, et

tema ja ainult tema enda otsus, mida ei mõjutanud miski. Mõnede arvates on see ehk pisut naiivne ja tumedasse auku hüppamine. Kui ta ei saanud siin hakkama, mis siis veel Aafrikas? Samas leiab klassiõde Ann: "Pigem on see imetlusväärne, kui inimene teeb, mida ta tahab, mitte ainult ei räägi mida tahab".

Arendusjuht Juta Hirv: "On muidugi kahju, et noor, andekas, aktiivne, mitmekülgne ja nii rõõmsameelne õpilane jätab haridustee pooleli, kuid kool ei saa sinna midagi teha."

Maimu ajalooõpetaja Pikamäe arvab: "Maimule meeldis olla särav ja teistele meeldida ja põhikoolis tal õnnestuski silma paista, kuid keskkoolis, küllaltki tugevas humanitaarklassis, oli see juba raskem. Minek Aafrikasse annab talle selleks hea võimaluse". Seevastu Tiina Meeri leiab, et see on natuke liiga radikaalne ja riskantne otsus: "Miks ei võiks ta omandada siin hariduse ja siis minna, kuid katkestada sinna normaalne elutegevus ja et minna ise probleemide juurde, arusaamatu," ütleb Meeri. "Teisi inimesi võib aidata, aga seda täiskasvanuna, mitte verinoorena."

"Lihtsalt tore, et asjad nii läksid, sest järelikult pidid nad nii minema," ütleb Maimu. Peale päberite väljavõtmist naudib ta elu täiel rinnal: "Ma tunnen, et ma olen praegu täiesti vaba ja võin teha mida iganes tahan ning ma arvan, et ma poleks suutnud koolipingis kauem istuda."

Kommenteerib Maimu:

"Kusjuures mind tohutult hämmastab asjaolu, et inimesed peavad minu koolist äratulekut mingisuguseks julgustükiks, väljakutseks, mõnikord ka naiivseks, ka lolliks teoks. Arvamusi on toतासलत seinast seinä.

Minu jaoks on see loogiline, et ma ära lähen. Vahetan keskkonda ja selle tulemusena hakkän mõndasid asju selgemini nägema.

Ma olen juba kaks kuud niiöelda ilma koolita elanud. Ja mis tegelikult kõige imelikum, ma ei pane isegi tähele, et midagi oleks puudu. Pigem just, et kõik on olemas, või siis, peaaegu kõik. Praeguses olukorras on seda puudu jäävat palju lihtsam saavutada.

Paljud tähtsustavad fakti, et ma nüüd enam koolis ei käi, üle. Mul ei ole mitte mingitki kavatsust lolliks jääda või leppida eluaegse koristajakohaga, hoopis vastupidi. Kas te üldse teate, mis ma selle kahe kuu jooksul teinud olen?"

hustused ei luba. Tüt-re turvalisuse koha pealt leiab Priit Annus, et kuskil siin maamunal pole kindel, "Nii nagu Eestis, võib ka Aafrikas jumal teab mida juhtuda."

Ilma keskhariduseta Keskharidus jääb Maimul hetkel küll saamata.

"Ma arvan, et kunagi tulevikus omandan ma selle kuskil välismaal, sest näiteks kasvõi selle Aafrika asjaga saan ma mingisuguse sertifikaadi, mis tõestab et

see üldine tuim meeleolu ja õhkkond on ausalt öeldes igav ja Tallinna 21.kool on lihtsalt kivist hall õppeasutus, mitte midagi enam, kuigi kool võiks palju lähedam olla.

Küsimuse peale, et kas ta igatseb ka midagi, tuleb kiire vastus "Keeli! Eelkõige prantsuse keelest, et ma seda selgeks ei saanud ja muidugi saksa keel ka."

Julge otsus

Klassikaaslaste arvates on Maimu lahkumine

Teated:

Kolmapäeval, 21. detsembril kell 18.00 toimub **jõulupidu** IX-XII klassidele - korraldab X B klass ja õp.Valve Iila. Esinavad BETOON KING, Leegitsev sidrun, Funktion, lisaks veel rulluisutajad ja tantsijad, footbag ja DJ'd ning võistlused.

Neljapäeval, 22. detsembril kell 17.00 ja 19:00 toimuvad jõulukontserdid lastevanematele.

Neljapäeval, 23. detsembril kell 11.00 peab karupoeg Puhh 1. ja 2. klasside õpilastega jõulupidu! **12.00** jätkub pidu 3. ja 4. klassidega!

Neljapäeval, 23. detsembril kell 9.00 toimub jõulukontsert X-XII klasside õpilastele. **10.00** jõulukontsert VIII-IX klasside õpilastele esineb ARSISE KELLADE ANSAMBEL

12.-14. jaanuaril toimub 18. kunstinädal, teemaks seekord **Mehhiko**. Ootame aktiivset osavõttu.

14.-18. veebruaril toimub koolis võimlemis- ja liikumiskavade nädal "Salli mind!" Osalema ootame 1.-9. klasside rühmi. Hinnatakse liikumise, muusika ja kostüümide sobivust kava olemusega ning kava originaalsust!

Järva-Jaani. Kus see veel on?

Siim Vahtrus

Eesti Väitlusselts tähistas 20.- 21. novembril oma 10. sünnipäeva Eesti Meistrivõistluste I etapi raames mõneti tavatus kohas, lumises Järva-Jaanis.

Järva-Jaani, kus see veel on? Just see mõte painas mind laupäeva hommikul bussi asudes, mis mind just sellesamasse asulasse viima pidi. Ent siiski, et kõik ausalt ära rääkida, pean alustama algusest.

Nimelt toimus eelmäinutud kuupäevadel uuenenud reeglistikuga Eesti Meistrivõistluste I etapp väitluses ja muidugi ei tähistatud Järva-Jaanis seda üritust lihtsalt niisama, vaid toimus ka Eesti meistrivõistluste esimene etapp Karl Popperi formaadis.

Esimene päev saabumisest kuni õhtusöögini oli ääretult asjalik ja võistluslik, mille lõpetas peale kolme teemakohast voozu improvaitlus, teemaks: Rate.ee on saatanast! Kuna tegu oli raske päeva viimase väitlusega, siis poleks osanudki oodata paremat tujutõstjat, kui niivõrd absurdne teema.

Kella 21-ks olid juba kõik väitlused lõppenud, ning kogu väitlusseltskond kogunes fuajeesse kringlile ja kohvile, mille järel oli võimalus kas osaleda stiilipeost, teemaks „Rand“ või elada end sportlikult välja võrkpalli nautides.

Järva-Jaani kirik torkab kaugelt silma

Nagu aktiivsetele ja lõbusatele inimestele kohane, ei mindud magama sugugi liiga vara, veel hilisööl leidus seltskondi, kus uued-vanad tuttavad läbisegi omavahel vestlesid, muusikat kuulasid või nagu alati sellistel puhkudel- Maffiat mängisid. Nagu kogenenumad väitlejad üleõla viskasid: „Ega sa siia ju magama ei tulnud!“ Sellele järgnes tavapärastelt viieminutiline heietus Väitlusseltsi mullusuvise suvelaagrist.

Teisel päeval järgnesid viimane voozu, poolfinalid ja muidugi finaali, kus Rocca al Mare võistkond sõbralikus heitluses viimaks Hugo Treffneri 5. võistkonna seljatas.

Kokkuvõttes jäi üritusest, minu elu esimesest meistrivõistluste etapist vägagi mõnus mulje. Oleksin lausa soovinud, et inimesed, kes väidavad, et väitlus igav ja kuiv on, oleks toodud sellele üritusele, et nad isiklikult veenduda oleks saanud, et väitlus pole sugugi mitte ainult

kuiv ja akadeemiline üksteisele „ära tegemine“, vaid ka võimalus rohkem teadmisi ja mis muidugi veel tähtis, uusi tutvavaid saada ning lihtsalt oma aega kasulikult ja lõbusalt ära kasutada.

Kuid nüüd siis selle juurde mis mind tegelikult seda artiklit kirjutama pani: nimelt tekitas minus tublit meeoleharmi, see kui vähe osales võistlusel Tallinna koolide esindajaid, ning mis tähtsam, vähene huvi väitluse vastu meie endi koolis. Siinkohal tahakski kõiki inimesi, kes asjast vähegi huvitet on, üles kutsuda meie kooli väitlusringis (jah, selline asi on täiesti olemas!) kaasa lööma. Kaotada pole midagi, on vaid võita- uusi teadmisi, uusi toredaid tutvavaid, ennast teostada ja parandada nii oma väljendus- kui ka esinemisoskust.

Kõigil, kes on eelpool mainitud huvitatud, pöörduda õp Pauna või minu poole. Samuti tasuta külastada EVS'i kodulehekülge aadressil **www.debate.ee**

Vähem „retsi“, rohkem traditsioone

Siim Vahtrus

Järjekordne „rebaste rets“ on möödas ja taas on aeg kokkuvõtteid teha.

„Rebaste retsimine/risitimine“ on sündmus, mida meie koolis on juba aastaid tähistatud, seega võiks öelda, et tegemist on teataval määral tavaga. Siiski, sel aastal, ise selle korraldamises osaledes hakkasid silma nii mõningad valupunktid selles üldiselt toredas tavas.

Nimelt peaks „rebaseks“ olemine olema teatud eriline hetk- noor inimene on jõudnud keskkooli lävele ja ootab oma sissepühitsemist, et saada täieõiguslikuks

Solgisöömine, nägude sodimine ja üldine alandamine- on see ühele mõistlikule abiturientidele sobilik?

keskkooli liikmeks. Selle eest peaks aga hoolitsema temast vanemad, enamjaolt juba täiskasvanud inimesed. Ideena on seega kogu „rebane“ olemine üks äärmiselt tore ja erutav aeg, aga tegelikkus...?

Tegelikkuses jääb mulje, et kogu üritus kannab vaid üht eesmärki- lasta abiturientide lapsemeelsusel ja hormoonidel takistamatult mõllata. Solgisöömine, nägude sodimine ja üldine alandamine- on see

ühele mõistlikule abiturientidele sobilik?

Pigem ootaks neilt midagi andekamat, peaks ju üks peatselt lõpetav, paberite järgi täisealine inimene olema suuteline mõtlema välja midagi erilisemat, huvitavat, midagi, mis tuleks rebastele paremini meelde, kui tähtsat etappi oma elust nad nüüd alustavad, miski mis sööbiks eredalt nende mälu ka positiivses mõttes. Siinkohal võiks olla avatud ideede suhtes, mida kõrkkoolides rakendatakse. Rebane olemine ja sümbolne keskkooli vastuvõtt peaks olema eriline ja meeliülendav kogemus, mitte võrduma mälestusis täissõditud näoga.

Politsei käis koolis

Grete Sõorumaa

Eesti Politsei 86. sünnipäeva ürituste raames toimus meie koolis eelmise nädala kolmapäeval kaheksanda tunni ajal aulas politsei infotund.

Tunni aja jooksul tutvustasid kolm politseinikku Eduard Sepp, Erki Pikk ja Külli Tatter üheksanda klassi õpilastele politseinku tööd ja üleüldiselt Eesti Politseid kui üksust.

Toimus viktoriin, kus üheksandikud, kes olid jagunenud seitsmeks 5-liikmeliseks meeskonnaks, vastasid kahe teistkümnemeelsele politseiga seotud küsimusele. Nii said nad näiteks teada, et kooliõpilast saab karistada trahviga tunni segamise või ropendamise eest, kuna ka kool on avalik koht, kus seda

ei tohi teha. Või näiteks, et alates 14-eluastast on inimene enda eest vastutav ja seega saab teda vajadusel vangistada.

Lisaks tutvustas Külli Tatter õpilastele, kuidas arresterida pätti ja kuidas tema käsi raudu panna õigete käskluste ja liigutustega.

Peale seda algas ürituse kõige vahvam osa. Nimelt said nüüd õpilased ise noore politseiniku käed raudu panna. Hoos noored surusid vaese politseiniku vastu seina ja jagasid kõva häälega käsklusi nagu eluaegsed korralvurid.

Eriti profilt käeraudu käsitletud 9c klassi õpilane Martin Kirk jäi üritusega väga rahule. „Esitaks ma sain päris palju uut infot teada, näiteks, et Eesti Politsei

Tublid politseinikud oma tööd tutvustamas

sai 86 aastaseks,” ütles ta. „Ürituse muutis eriti kõvaks see, et oli ka praktiline osa ja sai ise käeraudu proovida,” lisas Martin õhinal. Martin arvas ka, et politseinikuks hakata polekski nii halb mõte.

Hiljem liideti meeskondade viktoriini tulemused ja arresterimise stiili punktid kokku ja selgitati välja võitja. Kolm parimat kohta said auhinnad. Esimene koht läks „Ajuripatsile”, kes said auhinnaks popid ja noortepärased maleva-

särgid. Teiseks jäid „Winterwochen”, kes said meeneks politsei logoga cd-hoidjad ja kolmas auväärne koht kuulus võistkonnale „Viiesratas”, kes said politsei pastaka ja väikese abimehe pimedal tänaval – helkuri. Meie kool oli viies kool, keda Eesti Politsei külastas. Lisaks pidi tulema ka märulipolitsei koos koeraga. Pakiliste ja salapärase töökoostuste tõttu aga ei saanud nad tulla.

Pildiallkiri

Kaks päeva raugematut rebasejahti

Teele Tammeorg

19. novembril toimus kooli traditsiooniline "rebaste ristimine". Kellele oodatud, kellele kardetud sündmus – vastsete gümnaasistide "ametisepühendamine" – on selleks aastaks läbi. Mis toimus ja millised olid asjaosaliste muljed?

Et loos selgust saada, infiltreerusime pisikese üheteistkümnendike seltskonnaga reede õhtul koolimajja. Oodatud peomelu asemel oli koolimaja haudvaikne. "Mis toimub?" imestasime isekeskis. Kuid selgus, et hoolimata valesse hoonesse sisenemise kartusest olime siiski õiges kohas. Sööklaasse oli riputatud suur ja kummaline punane katteriie, mis ruumi võõraste pilkude eest varjas (või pidi see lihtsalt

asjale müstikat lisama – mine võta kinni) ja selle taga kostis kolistamist ja erutatud jutuvada. Riide ees aga konutasid suhteliselt ebaleva olekuga "rebased". "Ahhaa, siit tuleb *action* 'it!" hüüdsime võidurõõmsalt ja üritasime koos fotoaparadi ja diktofoniga piiratud tsooni tungida. Aga ei läinud läbi – meid tõrjuti protestidest hoolimata tagasi, põhjendades, et toimuv pole meie silmadele mõeldud.

Kuid selline väike tagasilöökk meid veel ei morjendanud. Selleks ajaks oli masse tunduvalt juurde voorinud. Mis seal punase kardina taga õieti toimus? Vastust nõudsin neljalt 10. c klassi esindajalt. "Seal lihtsalt toideti meid, söödeti igasugust jama sisse," naeris Kaisa. "Hapukapsad pekitükkidega olid ja

käsi pidime igale poole toppima."

Klassiõde Regina oli radikaalsem: "Täna pidime mingeid ÜLIRÕVEDAID asju sööma! Potis olid piim ja herned, sinna pidi näo sisse kastma – see haises!"

Korruga taipasin, et on aeg sammud aula poole seada. Nagu ma ise eelmisest aastast (siis olime ju meie, üheteistkümnendikud, rebasestaatuses) väga hästi mäletasin, pidid kümnendikud seal suure publiku ees oma etendusi esitama. Selgus, et teemaks oli "Rebane ei saa...". Ja seda rebaste "mitteaastamist" kanti ette nii moslemi palverännakut matkides, inimskulptuure moodustades, kui ka taskulampidega vilgutades.

Kuigi ristime oli kogu reedese koolipäeva kestnud, et teadnud

ma sellest suurt midagi. Kas olin hommikupooliku tõesti nii omas maailmas veetnud või toimus tegevus lihtsalt niivõrd madalaprofiilselt, ei oska öelda, kuid päevakangelased oli lahkesti nõus mulle sündmuse tagantjärele selgitama.

Tuli välja, et noored olid lausa hommikul kella seitsmeks kooli käsutatud. Toimus salapärane basseinitseremoonia. Regina (10c) kommenteeris: "Üks tüüp oli basseinis, mingi veejumal niisugune. Haige muusika oli. Midagi ta ka rääkis, aga keegi ei saanud aru." Endal olevat tal väga lõbus olnud. Minus välgatas äratundmisrõõm: "Oo, see oli nagu eelmisel aastalgi, aga meil olid küünlad!" Praegused kümnendikud seisid väidetavalt hoopiski pimedas uulas. Edasi?

Basseinikoletis Marten aktsioonis

Ristijad rebase kallal

"Vahtetundidel soditi meid täis, olid mängud, pidime igasuguseid võimlemisharjutusi tegema, üksteist süles tassima jne. Kes võitsid, said karistuse..." seletasid "tseekad" õhinal. Järgmisena huvitaski meid kohe, mida rebased toimunud arvasid. Kaisa: "Huvitav on olnud. Minuga ei ole varem sellist asja juhtunud. Ei, väga tore." Mari: "Minu jaoks polegi midagi erilist toimunud. Vahepeal soditi...ja ma kaotasin oma passi ära! Tundub, et lähen vist kohtusse." Liis: "Ma olen öösel kaks tundi maganud. Suht juhe on." Ilmnes, et rebastel ja ristijatel oli juba neljapäeval, 18. novembril pidu olnud. Noored

kandsid roosasid seelikuid ning seiklesid vanalinnas, Balti jaamas, Viru keskus ja mujalgi. Regina jätkas muljete jagamist: "Eelmisel aastal olevat toredam olnud. Meil oli hästi "lõdva" - keegi ei sundinud midagi tegema. Passid on ülitühjad." Martin (10a), ilmne sodimisohver kurtis: "Kraapisin terve õhtu oma nägu. Marker oli eriti sügavele läinud." Enne, kui rebased lõplikult oma ajakirjanduslikust haardest lahti lasin, tahtsin teada, mida nad ise tulevikus teisiti teeksid. Regina oli varmas vastama: "Ma retsiks neid rõvedalt! Teeks nii rõvedalt, et rõvedamalt ei anaks teha."

Norrrebane on edukalt läbinud katsumuse

Mingi pealkiri

Rebaste ristimise sündmuskavast tegi ülevaate üks korraldajatest, Allan 12. a klassist:

"Neljapäeval toimus rebaste pidu Wembletonis, kus toimus tutvumine. Oli muusika, tants, trall. Reede hommikul tuldi kell seitse kooli. Toimus basseinitseremoonia (mis on meie koolis traditsiooniks), kus "basseinikoletis", keda etendas 12. c klassi õpilane Marten Kuningas, luges ette tseremooniavande. Sellega algasid ristimistalitused. Edasi läks klassidevaheliseks võistluseks ja sobimiseks. Igal klassil oli oma stiil - a-klass olid araablased, b-klassil oli hommiku-teema ja c-klass olid vargad. Kulminatsioon oli kella viie paiku sööklas, kus korraldati neile nõretsimisrada, kus nad pidid sööma-maitsma ja ennast nägupidi sisse kastma meie välja mõeldud toitutesse, mis olid ausalt öeldes küllaltki tülgestavad. Peale seda toimetasime kõik kiiresti aulasse, kus rebased hakkasid oma näidendeid etendama. Iga klass andis abituuriu- mile üle ka oma tordi ja rääkisid, mida tort ja stiil sümboliseerivad. Seejärel algas õhtune koolipidu. Ükshaaval või kahekaupa viidi õpilasi ka kohtusse, mis toimus kammersaalis. Seal mõisteteti kohut nende üle, kes olid olnud halvad rebased, kelle passi oli märkusi tehtud või kes olid oma käitumisega jätnud meile halva mulje. Natuke enne peo lõppu toimus sõrmusetseremoonia, kus iga klass pidi ritta võtma ja ükshaaval käidi laudade juures vannet lugemas ning saadi sõrmused. Hiljem kogunesid kõik jälle aulasse, kuulutati välja parim klass - 10b. Nemad said ka rändauhinna."

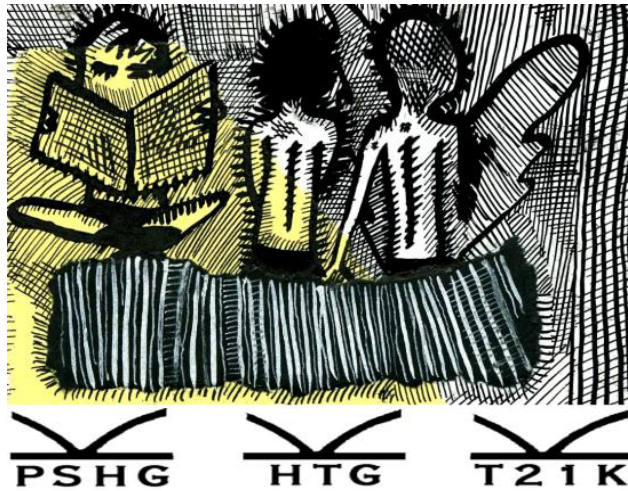
3x3

Grete Sõõrumaa

Pärnu Sütevaka Humanitaargümnaasium, Tartu Hugo Treffneri Gümnaasium ning Tallinna 21.Kool sõpruskohtumine toimus kolmandat korda 12. ja 13. novembril meie koolis.

Juba kolmandat korda toimus kolme sõpruskooli kohtumine (KOKOKO).

Seekordne kohtumine oli just eriline oma maagilise numbrikombinatsiooni poolest kolm kooli saavad kokku kolmandat korda. Lisaks valiti esimest korda KOKOKO ajaloo jooksul konkursi käigus välja üks ja ühine logo. Kuna oli raske eristada selgelt üht ja paremat, siis kombineeriti logo kokku Hugo Treffneri gümnaasiumi õpilaste ning 21.Koolist Ingel Unduski kavanditest. Samuti töötas sõpruskohtumise jooksul esmakordselt ka raadio, mis edastas vajalikku infot ürituse kohta üle maja. Esimesel päeval toimusid ainevõistlused ja

KOKOKO logo kombineeriti HTG õpilaste ning meie koolikaaslase Ingel Unduski kavanditest

otsimismäng vanalinnas, mis oli seekord eriti värvikas. Tuult ja vihma trotsides läbiti kolme tunni jooksul põhjalikult kogu Tallinna vanalinn. Loeti kokku Patkuli trepi astmed ning tehti ka KOKOKO-teemaline luuletus, mida esitati mõnele teele juhtunud muuseumitöötajale või suveniirimüüjale.

Päeva sportliku osa koosnes tulisest võrkpallivõistlusest, kus ei saanud sõpruskohtumisest küll juttugi olla. Heitlik finaali kujunes tõeliseks sõjaks, kus 21.Kool ja PSHG - nii mängijad, kui ka pealtvaatajad - andsid või-

du nimel endast kõik. Seekord jäid peale võõrustajad.

Õhtul kella üheksa paiku algas meelelahutusprogramm, mis oli vägagi mitmekülgne. Kõigepealt esitas teatri-trupp TRUMM lõbusa ja lustaka etenduse mustlaste elust. Hiljem toimusid samade näitlejate eestvedamisel aatriumis seltskonnamängud. Kõik kolme kooli õpetajad ja õpilased tantsisid rõõmsate nägudega lapatuud. Peale seda toimus seltskonnas jagunemine. Õpetajad veetsid omaette aega, filmihuvilised suundusid auditooriumi Grease'i vaatama. Muusikat oli kahele maitsele - aulas esines ansambel Funktion ja kammer-saalis Leegitsev Sidrun.

Teine päev algas kunstiajaloo ainevõistlusega, mis oli seekord mälumängu 33 küsimust kujul. Tõeliselt hariv võitlus oli visuaalselt väga atraktiivne ka vähikule. Lõuna paiku algas lõpuks ka väitlus, mille teema valiti esimesel päeval avaaktusel. Seekord hakkasid noored disku-

teerima teemal "Kas keskkool valmistab õpilast ette iseseisvaks eluks?" Peale jäid jaatavad.

Sõpruskohtumine lõppes Estonia Talveaias, kus peale loengut jagati parimatele auhinna ning diplomeid. Viimasel hetkel saabus ka värske KOKOKO ajaleht, mis kajastab kogu üritust.

Meie kooli õpilaste tulemused KOKOKO ainevõistlustel:

Muusikaajalugu

I - II koht Kerli Pedak - Karin Viitmaa
Karin Lepik - Käthlin Saluveer

Kirjandus

II koht Anne Ruusmann - Kaia Aher

Ajalugu

IV. koht Äli Kargoja-Kaia Tomson
V. koht Mihkel Härm - Siim Vahtrus

Vene keel

Kolme kooli ühendvõistkonna koosseisus I koht Ennika-Anneli Võrk

II koht Ann Jõelet

III koht Mikloš Lakatoš

Inglise keel

Üldvõitjat välja ei kuulutatud.

Meie kooli võistkond sai auhinna parima esinemise ja parima keelekasutuse eest.

Kunstiajalugu 33 küsimust

Ühendvõistkonna koosseisus võitis Gregor Taul.

Väitlus teemal Keskkool valmistab õpilasi eluks ette

Ühendvõistkonna koosseisus võitis Oskar Gross

Võrkpall

Võitis meie kooli võistkond. Parimateks mängijateks tunnustati Birgit Aru, Siim Sildmäe ja õpetaja Tiina Koit.

Populaarsemate aktsioonide hulgas oli kahtlemata Tiina Meeri korraldatud otsimismäng vanalinnas

Meie kooli kift lift

Rasmus Toompere

Kuust kuusse räägitakse Tallinna 21. Kooli liftist. Selle vajadusest oli märke ka novembrikuisel tuleb-jätta-endast-hea-mulje üritusel kolme kooli kohtumisel, sest nii mõnigi külaline teadis, et koolis asetseb lift.

Koridoris külaliste siinolekul oli nii mõnigi kord kuulda naeruväärivaid ütlosti. Üks salvestus ka mällu: "Tõnis, mul on jalg haige, lähme liftiga!" „Ei, Marko, lift ei sõida ju!"

Sellistel hetkedel tekibki karjuv vajadus rääkida sellest kui probleemist. Tuli enda kooli au ikkagi päästa ja lubada, et järgmisel korral saavad nad juba liftiga sõita.

Mõne kohaliku õpilase käest kuulsin hoopis legende, mis aja jooksul on välja kujunenud. Üks pajatas nõnda, et lift on vett täis ja seda ust lahti teha ei tohiks, sest muidu on pool kooli otse kui koolnud ja emakeele asemel saab õppida vesivõimlemist. Teine legend räägib vaimust, kes elab liftis ja öösiti tuleb sealt välja, suundub garderoobide juurde ning asub kummitema. Korra olla üks prantsuse keele õpetaja minestanud, kuna ületunde tehes kauemaks kooli jäi. Kas tuleks kutsuda tondipüüdjad?

Keegi ei varja tõde, ehkki sellest vaikida on lihtsam. Kord suundusin seitsme maa ja mere taha, et rääkida

majandusjuhataja M. Arenguga. Tema väitel on probleem selles, et liftišahtis oli märtsis 2003 tööpoolest vesi, aga see olevat likvideeritud ja uuesti tagasi tulnud. Välistatud pole ka võimalus, et vesi on sinna tagasi jõudnud. Probleemi lahendajad on aga hoopis renoveerijad. „Vana maja“ ehitusgarantii kestab jaanuarini 2005 ning majandusjuhataja teab, et selleks ajaks on kindlasti kõik kõige paremas korras. Ometigi ei saa maha matta võimalust, et lift hakkab uuesti tööle juba varem. Peasüüdlane on aga ikkagi pehme pinna koolimaja all.

Kas mina saan ka sõita?

Palun, sõida, kuid selleks sa pead olema vähemalt invaliid. Laste arvamus kohaselt peaks lift olema avatud kõigile, kuna siis on neljandale korrusele kergem minna. Tegelikkus on midagi muud, sest mahutada 1343 õpilast ja 80 pedagoogi kitsasse lifti on tõeline kunst. Nõnda inimkehasid pulbristades ei lahenda me probleemi. Sõit on kõikidele vigastatuile prii, aga tervele – mitte iial. Isegi raha eest ei saa sõita.

Meie koolis on võimaldatud tegelikult liikuda ka neil, kes vajavad ratastooli või karke. Küsimus on: kuidas saada õuest ratastooliga liftini. Tuleb tulla aatriumi välisuksest sisse (võti küsi õpetajate toast). Teiseks, sõida sisse ja kihuta mööda kaldteed üles

„uue maja“ esimesele korrusele. Seejärel puhka veidi ja valmistu slaalomiks inimeste vahel suures majas. Oledki lifti juures, kuid enne veel mine juhtkonda ja küsi lifti võti. Järeldus invaliidide talverallist – kui tahad saada invaliidiks, siis tee enne palju trenni, sest see kulub marjaks

ära.

Praegu võite käia veel Lasnamäe paneelmajades liftiga lõbusõite tegemas. Loodetavasti ei ole õpetajad ainsad, kes meie kooli imekabinetis maagilisi lende on saanud teostada. Elame näeme.

Tore õhtupoolik isadele!

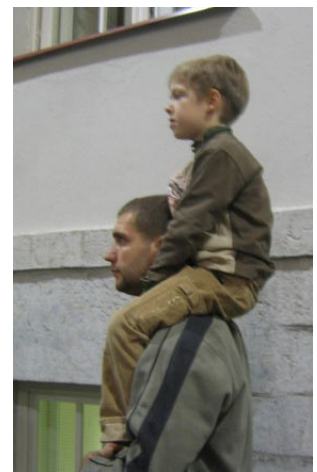
Pille Päid, kehalise kasvatuse õpetaja

10. novembril kogunesid kooli võimlasse lastega jõudu proovima 5c klassi isad. Mõte seda üritust korraldada tekkis kevadel, kui sai sporditud kooli koridoris.

Alustuseks sai veidi mängitud rahvastepalli. Seejärel rivistuti ja loetleti ennast üle. Muidugi ei saanud alata ükski sportimine ilma soojenduseta – tantsima pidi Macarena laulu saatel. Ja kuidas liikusid isade puusad! Naeratus näol pingutati kõik kaasa teha.

Ja siis läks lahti. Moodustati võistkonnad ning lapsed ja isad alustasid teatevõistlust, kus tuli hüpata hüp-penööriga, liikuda vähikõnnis, hüpata pall põlvede vahel, põrgatada korvpalli, pugeda läbi võimlemisrõnga. Hõikeid ja naeruturtsatusi jagus saalis küllaga. Lõpuks sai veel täpsust proovitud korvpalli vabaviskamises ja osavust rahvastepallis – siin olid isad lastest kas just paremad, aga kavalamad.

Kaela pandi tublidele isadele laste poolt val-

Kooli tulnud isa chillimas

mistatud medalid ja seejärel ootas kohvikus emade poolt kaetud väike suupiste laud. Küll maitstes hästi morsijook ja kringlitükki!

Arvan, et see õhtupoolik jääb meelde kõikidele osavõtnutele ja ergutajatele – ja miks ka mitte loota, et ühel päeval otsustab isa ja laps jälle koos midagi toredate ette võtta.

Märtsikuus toimub sarnane õhtupoolik veel – siis tuleb näidata omi oskusi üles emadel ning isade kanda jääb üllatuse valmistamine. Täna jääb kõiki neid 5c klassi poisse-tüdrukuid, kes mõnusale spordiüritusele isad kaasa haarasid ja õpetaja Aili Salumit! Aitäh!

Pildiallkiri (koorijuht Lydia Rahula)

Meeleolukas kontsertreis Saksamaale

Merili Johanson

23. oktoobri hommikul kell 7.45 kogunesid hiigelsuurte kottidega noored kooli ette, helkuritega emad- isad lehvitasid innukalt bussi suunas. Põhjus oli lihtne: krutskeid täis noored alustasid lol-lusterohket kontsertreisi Saksamaale.

Suure enamiku bussiseltskonnast moodustasid särasilmsed piigad lastekoorist ning krapakad poistekoori lauljad. Ent oli ka "kü-lalisfigure". Lisaks koorilauljatele said kaasa ka need õpilased, kes olid augustikuus majutanud Müncheni laste- ja poiste-

koori liikmeid. Reisiseltskonna meeleolu hoidis üleval muusika, hea seltskond ja meeletutes kogustes söögi-poolist, mis vanemate poolt laste teadmata oli kotti sutsatud. Mitmel korral kuulsin selja tagant lauset: "Appikene, mida see ema mulle kaasa on pannud!"

Krõbistati näkileiba, levitati krõpsude kergelt ebameeldivat lõhna ning üritati ära hävitada võimalikult palju toitu, et järgmisel päeval rohekate singilõikudega ühes ei peaks sõitu jätkama. Ometi, kui me juba Poola olime jõudnud, öeldi meile lõpuks, et bussis on olemas ka külmik- parem hilja kui

mitte kunagi.

Bussiaknast välja kiigates avanes ühtlane värvitu pilt, kannikad ja selg olid valusaks istunud, kõigi närve sõi Tõnis, kes pidevalt süüdimatult selja tagant „Jou, mees!“ karjus.

Bussijuhid jätkasid aga vapralt sõitu. Seda kõike ajani, mil lõpuks Poola hotelli jõudsime. Seltskonnale oli ööma- ja tuttav- ei möödu peaaegu ühtegi koolireisi, kus ei ööbita selles kurikuulsas Bialystoki hotellis.

Hommikusöök oli planeeritud poole kuueks. Uniste nägudega suudeti end hommikul söögilaua taha sättida. Laual olid kergelt värvi kaotanud vorstiviilud,

miski, mis meenutas kartulisalatit ning väga soolane kohv. Kõhtu täis sellest kõigest ei saanud, kuid maitse suhu küll- seda sõna otsese mõttes. Sibul hamba vahel bussi sisenedes küsisid paljud: "Kas kellelgi nätsu on?" Niimoodi algas meie teine hommik ja jätkus lõputuna näiv tee Saksamaa poole.

Bussis valitses kolm-neli tundi täielik vaikus. Esimese peatuse tegime alles viie tunni pärast. Bussist välja astudes tabas soojade jopede ja karvaste salilidega varustatud lauljaid hämming- õhk oli lämbe ja kraade oli oma 20 kindlasti. Mõtted olid kõigil juba päikeseküllasel Lõuna-

Saksamaal. Märkamalt oli kell saanud 12 öösel. 18 tundi järjekust bussisõitu oli lõpuks ometi selja taga. Olime jõudnud sihtpunkti, Münchenisse. Raskete kottidega suunduti Püha Bonifaciuse kloostri- se, kus meid ootasid majutajad. Nimekirja alusel jaotati kõik ühe- või kahekaupa peredesse. Esimene öö Saksamaal möödus kiiresti ja uni oli ääretult magus- ikkagi pehme voodi, mitte halli kattega bussiiste. Reisi kolmandal päeval ärkasime varakult. Kella üheksaks kogunesime juba prooviruumi, kust algas linnaekskursioon. Meid tuli tervitama sõpruskoori dirigent ning tutvustas kahe päeva plaane, mil neil külas oleme. Hommikune päike ja soe õhk olid justkui ekskursiooni jaoks tellitud. Esmalt käisime üle kahesaja meetri kõrguses Olümpiatornis. Vaade oli võimas. Järgmisena tutvustati meile Nümfenburgi imelist lossi, talveresidentsi ning parki. Tõdesime, kui väga puhas ja organiseeritud sellel maal tegelikult

kõik on. Päev jätkus Müncheni kesklinnas, kus meie- ga liitus vene aktsendiga saksa keelt kõnelev naisterahvas, kes püüdlukult vanalinna tutvustas. "Paremal käel näete seda, vasakul käel näete toda." Kogu tema mõnetunnise jutu oleks võinud koondada kokkuvõtvaks kaheks lauseks, kust kogu info oleks kätte saanud. Ekskursantide silmist võis välja lugeda irooniaküllast lauset: „On ju küll põnev!“ Palav päev jätkus nüüd poodides. Kulutatud sai massiliselt raha küll seelikute, šokolaadide ja muu pudi-padi peale. H&M- id tühjaks ostetud, läks heatujuliselt õhtu edasi koos sakslastega. Alumise korruse higises saalis möllasid pisikesed poisid ja võtsid palli taguda, üleval oli meeletult süüa ning juba õue oli kuulda tõelist saksa räppi ja möllu. Õhtul kaheksa paiku otsustasid seltskonnad laiali minna. Nooremad läksid korralikult koju, vanemad otsustasid õhtu veeta kohalikus hubases kohvik- pubis. Kesköö paiku jagune-

Õpetajate tugevat kollektiivi olid esindamas alati kadestusväärset särkev Lydia Rahula, palavalt armastatud ja organiseerimises parim Maarika Paun, tüdrukutelemmik Tomi Rahula, kes täitis kontsertmeistri rolli, ning moraalne tugi ning kahtlemata kõige aktiivsem plaksutaja publiku seas- galantne Marta Oja

Reis toimus 23- 29. oktoober, kooli sügisvaheajal. Marsruut oli Eesti, Läti, Leedu, Poola, Saksamaa.

sime taaskord kodusse. Kontsertipäev algas meie jaoks Deutsches Museumis. See oli sama lõputu kui Poola. Sisened uhke näoga keemia osakonda ning järgmisel hetkel oled omadega juba teise korruse Altamira koopa rekonsruktsiooni juures. Bussis olivad jagasid muljeid ning lugesid viimaseid sentte kokku, et ikka šoppamisel ikka viimnegi raha ära kulutada. Suunduti tagasi kloostri poole, kella kaheksast algava kontserdi jaoks oli vaja korralikult proovi teha. Kontsert sujus ladsusalt. Koor haaras peatselt publiku enda kätte ning lõpuks telliti kaks lisa- lugu. Suurima heameelega need loomulikult ka esitati. Õhtu ja kogu esinemine olid edukalt selja taha jäänud. Saksamaal oldud aeg oli lõpukorrale jõudmas. Järgmine hommik helises äratuskell taaskord väga varakult. Kotid ja kohvrid tundusid tagasiteel veel raskemad kui enne. Viimased kallistused ja e- mailide vahetused ning istusimegi bussi. Dirigendid tänasid koori imelise elamuse eest, reisil kaa-

sas olivad, kes koori ei kuulunud, said oma tundeid ja mõtteid avaldada. Tagasitee läks märgatavalt kiiremini kui reisi algus. Kohalikus Säästumärketis täiendati oma toiduvarusid ning jätkati sõitu. Hili- sõhtul jõuti taaskord Poola. Öö hotellis möödus teguderohkelt. Sinised silmaalused ja rohekas jume näos oli vihjeks öösel kordasaadetud lollustele. Kümne paiku alustasime sõitu läbi Poola, Leedu ja Läti. Mõned sirutuspeatused, bussi tankimised, bussijuht, kes tualeti tekitatud ebameeldivat haisu püüdis merelõhna- lise õhuvärskendajaga leevendada- kõik viitas sellele, et peatselt olime koju jõudmas. Pärnus tänati õpetaja Rahulat ning ühte bussijuhtidest, kes enne Tallinnat meie seltskonnast lahkusid. Enne keskööd oli kooliesine täis autosid- väsinud reisijad olid tagasi. Noorte padjastunud nägudest võis välja lugeda kurnatust, kuid samas ka meeletut rahulolu- kuuepäevane kontsertreis oli olnud meeletukas, tegevusterohke ning edukas!

Tagasiteel bussis

Koolivahetus

Henrik Nurste

Oli esmaspäeva hommik ning vaheaeg oli just läbi saanud. Ees ootas koolimine, ent mitte juba koduseks muutunud Raua tänava hoonesse, vaid sedapuhku hoopis Tallinna Väike-Õismäe Gümnaasiumisse! Miks just sinna ja mitte kuskile mujale? Ilmselt oli oluliseks ajendiks kaks seal õppivat sõpra.

Nendesamade sõprade käest sain ka eelinfot, kes joonistasid detailse kooliplaani ning andsid soovitusi, millistes tundidesse minna. Nood rääkisid oma ideedest igatahes suure entusiasmiga, pajatades, et täiesti võimalik, et tunnis hakkavad lennukid lendama!

Sai huviga teele mindud ning hinge näris küsimus, kui kergelt või raskelt mul seal tegutseda lastakse, ent erinevalt eelnevatest kahtlustest majja ning tundidesse pääsemisega mingeid probleeme polnud. Kõik sujus äärmiselt libedalt. Muuhulgas puudus ka näiteks turvamees. Küll aga pidas valvelauas istunud tegelane mind uueks õpetajaks!

Miks sai selline "hullumeelne" plaan üldse ette võetud? Kimbutas uudishimu ning soov teada saada, kuidas "lambist" tuleva võõra isiku suhtes reageeritakse, ent sellest ei tehtud suurt numbrit. Ühtlasi on sel koolil sarnaselt Tondiraba omale (seal toimis 21. Kooli õppetöö viimase renoveerimise käigus – H. N.) suitsunurk, asukohaga õues ühe põõ-

Mingi paarirealine kommentaar, et vaata kui avarad garderoobid.

sastiku taga. See oli üks intrigeerivamaid momente, et kas selle pildistamise peale hakatakse taga ajama või mitte, ent mu tegutsemisest ei tehtud väljagi.

Peab mainima, et inimesed on koolides kõikjal ühesugused – tavapärase koolielu, ei mingit tavapäratut laamendamist või kaost. Erinevused peituvad vaid nüanssides – näiteks väljalangenute arvus. Huvitav seaduspärane: C-klasside lärmakuse kõrval käituvad A-klassid küllaltki vaoshoitult. Õpitingimused on üpris korralikud – mitmetes klassides on uued laud/toolid. Ühe õpilase arvates on nende koolis häirivam asjaolu koolivägivald, ent eks seda leidu igal pool. Samuti toodi probleemina esile puhvetis

olevad pikad järjekorrad.

Sporditegemise võimalustest on koolil võimaline ning vana ja uus staadion (viimane on kõrval asuva vene kooliga kahepeale). Vana staadion jätab sellise väga mahajäetud mulje – kaks väravat mätaste keskel. Lisaks veel asfaltplatsil korvpalliväljak. Uuski on peamiselt pallimängude jaoks. Jooksmiseks kasutatakse hoopis Õismäe tiigi ümber kulgevat ringi, mis on 660 meetri pikkune. Puudust tuntakse aga uju-last. Huvitav tähelepanek on see, et mitmed õpilased on oma väärtuslikuma varanduse (nt mobiiltelefonid) enne kehalise tundi pandud mitte oma riietusruumi, vaid "igaks juhuks" õpetaja lauale. Ettevaatusabinõu, mis muud! Muuseas –

mitmed kehalise tunnid toimuvad kahel klassil koos.

Direktori sõnade kohaselt on kooli suurimaks plussiks valikuvabadus: keskkoolis ei ole otseselt reaal- ning humanitaarklass, vaid mõlemist saab endale aineid valida – ühesõnaga on tegemist n-ö klassideta gümnaasiumiga. Keskkoolis on ka autoõpetus, mida on täiesti tasuta võimalik valikainena võtta. Ühtlasi on koolil ka oma õppeauto. Söögivahe-tunnid on erinevalt meie koolist kahekümne minuti pikkused. Koolist lahkumise järel oli kuidagi tühi tunne: midagi oli justkui puudu jäänud, mingi intriigi. Aga eks seda annabki otsida. Meiegi koolist ei tule mingit konkreetset skandaali meelde, mida võiks teistele rääkida.

Ferrum News, 21. Keskkooli sõltumatu ajaleht

Jõulude eelse suurpuhastuse aegu leidsime Lennuki toimetusega eksemplare kunagisest 21. Keskkooli ajalehest. Meie arvates on need küllaltki meeleolukad ja sellest numbrist alates kavatseme alustada uue rubriigiga, kus toome lugemateni löike tolleaegsest kooliajakirjandusest.

Kas kunstinädal on tulevikku?

Ferrum News, 21. Keskkooli sõltumatu ajaleht, nr 3 1992

Möödunud on järjekordne kunstinädal ja tänu õp. Tiina Meeri suurele aktiivsusele oli seekordne programm väga huvitav. Kooli kultuurirahvas istus tun-

dide asemel parema meelega hoopiski saalis ja vaatamata neile, kes jalga lastes oma vaba aega paari tunni võrra pikendasid, olid saalist kostuvad aplausid väga tugevad.

Huvitava nädala eest tuleb avaldada tänusõnad sellistele kultuurikihi esindajatele nagu Reiu Tüür, Dan Mikkin, Anton Gans ja veel paljudele teistele, kes visadusega elu koolikaaslastel põnevamaks muutsid. Ja kui ka mõni väike asi untsu läks ei maksa seda tähele panna, sest nagu ütleb vanasõna – KUS VIGA NÄED LAITA, SEAL TULE JA AITA!

Kahjuks on meie kooli rahval kas vähe viitsimist või on tegu tagasihoidlikkusega. Selliseid üritusi, nagu kunstinädal EI SAA läbi viia, kui õpilased ise millestki osa ei võta. Loengulegi tullakse

“laevade pommitamist” või “trips-trapstrulli” mängima! See on esinejale kõige valusam, kui tema juttu ei kuulata! See, keda asi tõepoolest ei huvita, võiks minna teha värske õhu käes väikesel jalutuskäigu.

Samuti paistavad stiilist huvitunud olevat vaid 11. ja 12. klass. Pole midagi parata – paistab, et ka “stiiliüritused” tuleb ära lõpetada.

Kui tegu on tõesti nii kultuurse kooliga nagu väidetakse, tuleb hakata õpilastes juba algklassides kultuurihuve süvendama. Keskkooli jõudes peaks ühel noorel olema küllalt kannatust kasvõi viisakusest kaks tundi istuda ja loenguid kuulata! See on muidugi igaühe oma teha, aga mis mulje meie koolist jääb küllastajatel, kes keletavad pooltühjale

saalile, samal ajal, kui teine pool “Kiievi” poes jäätisel hea maitsta laseb?

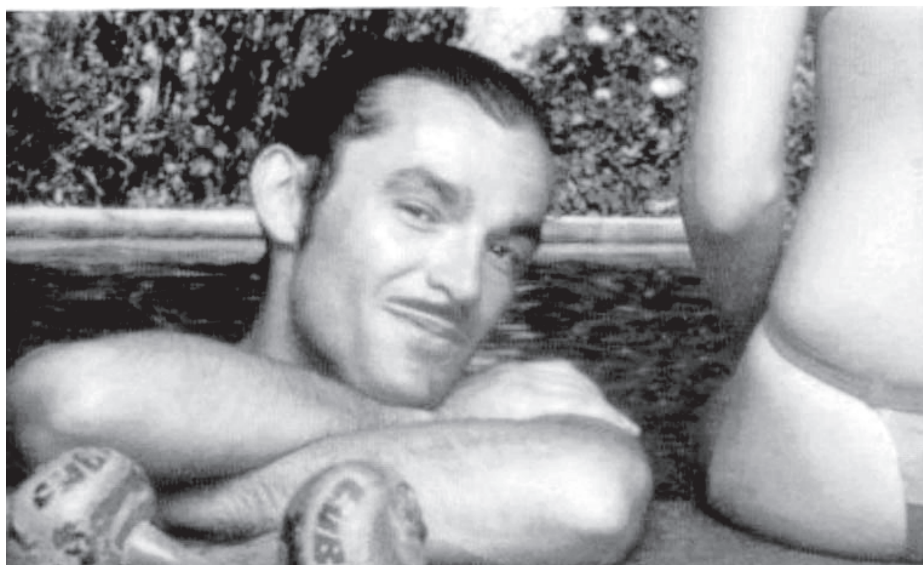
Aga mis siis saab, kui kõik praegused nn kultuuriinimesed kooli lõpetavad? Suurem osa neist on 12. klassis! Kes siis hakkab kooli “kultuurivankrit” vedama? Ei keegi muu kui sina, kallid lugeja, kes sa oled üheksandas või kümnendas klassis! Kas siis hakkavad koolis toimuma vaid *discod*, kus on “mõnus kannis peaga eitesid otsida”? Siis ei mäleta keegi enam, et kunagi oli traditsiooniks kunstinädal!

Loodame, et see traditsioon siiski säilib vaatamata kõigele ja kõigile! Kuni meie koolist veel leidub kultuurset rahvast ei ole veel ohtu, kui aga kunstile selg pööratakse kaob kõik! KUNST KUULUB RAHVALE, on ju nii?

KUNSTSEMANA MEXICANA

12-14 enero 2005

(MEHHIKO KUNSTIPÄEVAD 12-14 JAANUAR 2004)

. K A A R E N .

Tere head lugejad!

Nüüdsest toimetavad huumorilehte **Madis Li-gema** ja **Rasmus Toompere**.

Kaaren korraldas eksperimendi nr.1. Avasime mureklubi „A4“, kuulutasime seda massimeedias ja Enn, näe imet. Tulid isegi mõningad probleemid. Käesolevas Kaarnas keskendume persisestele suheteprobleemidele. Kõik, kellel on probleeme, lahendusi või küsimusi, palun kirjutage meile aadressil kaaren@reaal.ee

Teie ustav sõber Kaaren

Tervitus. Kirjutan teile esimest korda. Palun aidake leida lahendus mu probleemile. Ma olen kokkuvarisemise äärel. Kriisi õrrel.

Kõik algas sellest, et mu võimukas naine, kellega ma olen abielus juba üksteist aastat, on hakanud mind terroriseerima. Täielik košmaar. Algselt saatis ta mind naabrite juurde toda telepurki jõllitama, kuna meil viimast endal ei ole. Siis saabus õõ. Ta saatis mind kõikvõimalikesse kohtadesse, mille peale meel tõrgub mõtlemast nii mõndagi. Kord saatis ta mu Pedja jõe äärde kala püüdma. Solvusin. Eelmisel kuul saatis ta mu otseses mõttes Vilsandile linde vaatama. Mida järgmiseks? Mida ma tegema peaks? Olen valmis juba meelt heitma, väga kaugele.

Heldur Mehto, 32, Abjast

Appi!!! Viimasel kolmel nädalal on mu meeleheiterekord uuenenud 100% võrra. Nimelt saan ma oma mullastunud vanaema (Vera, 88) käest riielda. Viimati riidles ta riidepuu pärast riidekapis. Ta on oma hinge müünud saatanale. Ma saan iga asja eest pähe. Ja veel millega? Lumelabidaga. Jooksin suhteliselt verest tühjaks nagu. See pole veel midagi. Mu vampiirist vanaisa Konstantin, kes on muide meil kaks koera nahka pannud, tahab minuga sama teha, kuid mulle see ei meeldi. Peale seda kui ma tõrelesin, et ta lillegi ei liiguta, ta muud ei teegi. Ainult istub ratsuritähe poti juures ja õõtsutab seda. Ma ei taha nendega tülis olla. Kuidas nendega uuesti sõbruneda. Vajan nõuandeid.

Ester, 13, Tamsalust

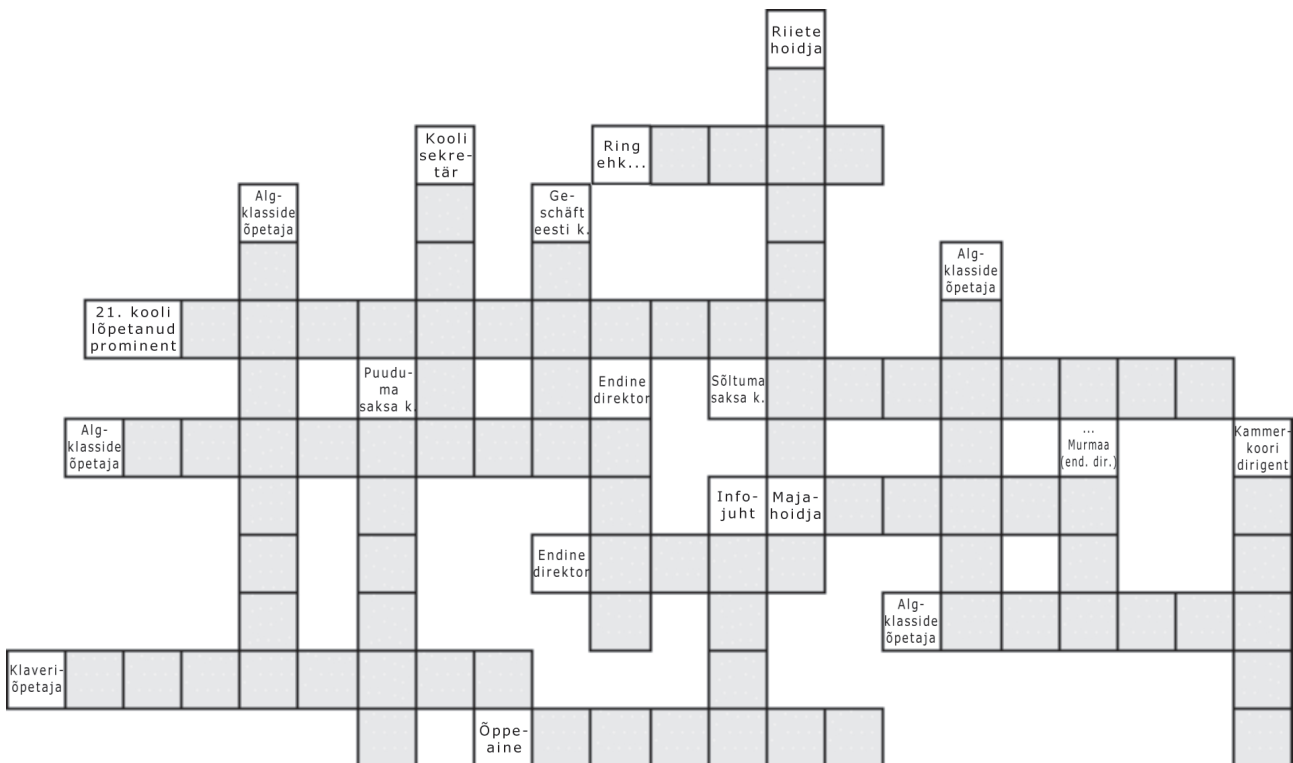
Hei pyfflid ja pyfflinnad !

Elan oma elukaaslasega juba kolmandat kuud. Ta on naine, me oleme lesbid, okei ? tegelt olen mina bi aga tema seda ei tea.

Deitisin Vilsandil mingi linnu uurijaga ex. Õudsalt nummy mees, ameeriklane Wayne Johnsson. Ta on nii sexy. Ma kutsusin ta oma naise synnale, aga see täiskarzaklasest tips plõxis, et tema korterisse mingit veini ei tooda.

Aidake, ma ju armastan teda.

Lembi, 52, Kuressaarest

Ristsõna koostas: Henrik Nurste